

حسرتونہ

حافظ سید افتخار علی شاہ حسرت

حسرتونہ

حسرتونہ

جانان

لیکوال

حافظ سید افتخار علی شاہ

کلے ابدہ پبلیشرز

حسرتونہ

حسرتونہ

افتخار علی شاہ حسرت

حسرتونہ

فہرست

۱۷

جانان (رومانیات)

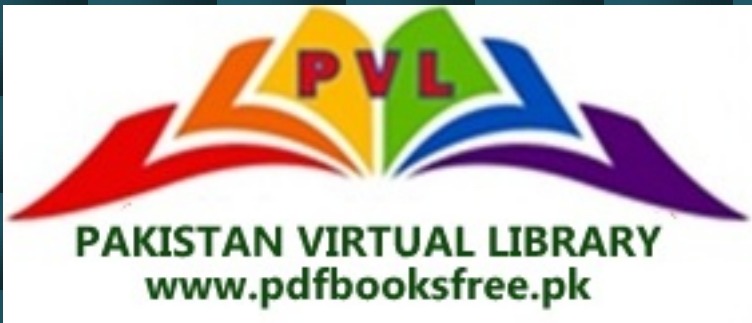
- 7..... لُتون
12..... اُور
14..... قلا رہ قلا رے
15..... رنگونہ
17..... آہنگ
19..... سپک درانہ
21..... ماشومہ زرہ
22..... مرض
24..... بنہ دہ
26..... یاری
28..... دودھ مخی
30..... تصور
32..... سترے ژوند
33..... ستا دلا سہ
35..... مایوسی
36..... مبخانہ

حسرتونہ

- 38.....تیارہ
- 40.....مَعصُومہ
- 41.....ہفہ لمحی
- 43.....دزرہ دُنیا
- 45.....غم
- 46.....نادان فکرونہ
- 47.....سیاہ بخت
- 49.....شبِ نم
- 51.....دیدن
- 53.....یار
- 55.....صَنَم
- 57.....نیمگرے
- 58.....جانان
- 59.....تندہ غرے
- 60.....خُیگر خون
- 61.....زرگے
- 62.....تندہ
- 64.....زرہ او سترگی
- 65.....لُوبہ
- 67.....خاطر
- 68.....خیر

حسرتونہ

- 70.....اشنا
71.....چپی
72.....گمان
73.....کلہ کلہ
75.....یاد
77.....زری سترگی
79.....خبری
81.....جاری
83.....وسوسی
85.....مخ
86.....مجروح
88.....ارمان
90.....غزل
93.....شاعری

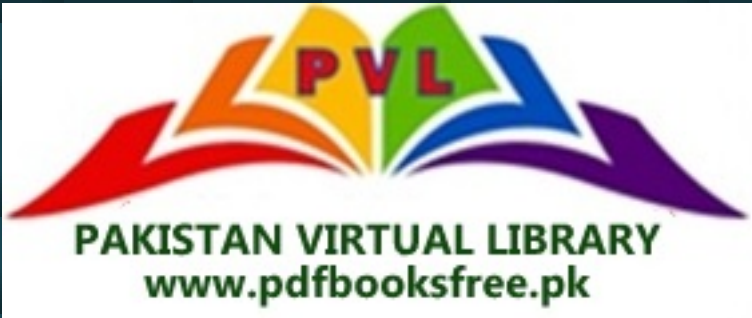

حسرتونہ

جانان

En

وائی سَوے د اُور، اُور باندی رغیرِی
را بنکاره کری ما ته سترگی د جانان

حسرتونہ

لتون

نہ وے یوحسرت نہ وے شاعر نہ مے لیدلے وے
 نہ وے دغہ سترگی نہ یی زہ چری خورلے وے
 نہ وے دا جنون نہ لبونتوب تہ رسبدلے وے
 نہ وے رقابت نہ مو تر مینخہ ځوک راغلے وے
 نہ وے چا پہ تمہ لبر احساس مے بیا موندلے وے

* * * * *

نہ دے وے بنکلا نہ بہ ځوک چاتہ زھیر بدلے وے
 نہ دے وے پسرلی نہ بہ گلونہ رڙ بدلے وے
 نہ دے وے خزان نہ بہ ازغو لاری نیولے وے
 نہ وے تاج و تخت نہ بہ ځوک دار تہ رسبدلے وے
 نہ دے وے دُنیا نہ یی غمونہ چا لیدلے وے

* * * * *

حسرتو نہ

یا پہ سوگندونو می ایمان دی بیا راوڑ لے وے
 یا می لہر دے اوہنکو دے جرگو نہ شرمیدلے وے
 یا می بیا سلگی ستا تر غورونو رسبدلے وے
 یا می دی آہونو ستا زرگے را لہر لے وے
 یا ہمیش بپلتون وے چری تہ می نہ لیدلے وے

* * * * *

یا وے ماشومان او سرہ دوارہ لوبد لے وے
 یا وے فرہنتی او شین اسمان تہ ورختلے وے
 یا وے مونہرہ ستوری تورہ شپہ کنبی خلدلے وے
 یا نمر سپورمی وے دیوبل لمن نیو لے وے
 یا حوری غلمان وے پہ جنت کنبی اوسبدلے وے

* * * * *

یا وے جوارگر او دا زرگے می ترے گتے وے
 یا وے شرابی او دغہ سترگو نہ می خنبلے وے
 یا وے غلچکے او تول خوبونہ ترے اوڑلے وے

حسرتو نہ

یا وے دروغژن او پہ چل ول می غولولے وے
یا فقیر ولی وے او پہ سجدو می بیا موندلے وے

* * * * *

یا وے جادوگر او پہ محلوکبئی می ساتلے وے
یا باتور زلمے وے پہ غزا کبئی می گتله وے
یا عرب سلطان وے غلامی کبئی می راغله وے
یا وے بیا فرهاد د عشق انجام ته رسبدلے وے
یا بیا دمنصور غوندی عشق دارته ورختله وے

* * * * *

یا پہ خزانو او پہ سرو زرو می تللے وے
یا می دا خیل خان او داجهان پری ورببالے وے
یا د خپله لاسه دا زرگے می خود سیرلے وے
یا پہ سترگو تپ وے چری دا می نه لیدلے وے
یا ملک دفرعون وے ماشوم والی کبئی وژلے وے

* * * * *

حسرتونہ

کاش داسي زلمے وے د وطنہ زار بدلے وے
 سرمي پري ببلے وے خو دا مي دي گتے وے
 يا مرد ميدان وے تل غزا کني جنگدے وے
 نه دي وے خالد خو خه مقام ته رسد لے وے
 يا د شهيدانو په تولي کني اودر بدلے وے

* * * * *

مينه د دنيا مي دي زرگي نه باهر وستلے وے
 خدائے او رسول مينه تري په ليو سسبدلے وے
 عشق محمد کني د اوپس غوندي ختلے وے
 خومره لوي مقام دے دي کرم ته رسبدلے وے
 يا په نيمه شپه کني په سجدو تل ژر بدلے وے

* * * * *

نه خوزه شهيد نه خو غازي نه سچ عاشق شومه
 لگي چي بپديا کني سرا بونو پسي وړک شومه
 پاتي قافلي نه په گردونو کني بدق شومه

پروت یم په سجده په زار زار درته ژړېږمه
وامی له خدایه نور به څومره ذلیلېږمه

حسرتونه

اُور

لږ قرار مې دے موندلے راشه بل کړه پما اُور
که تسکين دې نه وي شوے راشه بل کړه پما نور

رښ-بل کړم پما اُور

هغه تېر جوړو جفا دې، گلې بيا دې کړه تر لاسه
ډېر رتلي جوابونه، څه د لوري دې پېغور

رښ-بل کړم پما اُور

لږ غم مې دے سپک شوے ډاگېدے راته را دروند کړه
خوا دې يخه په ستم کړه رالېږه زما په لور

رښ-بل کړم پما اُور

دا دومره ظلم څه له د زړه سره پما کاندې
رقيب سنگ چې دې نيولے ښکاري پاتې کلے کور

رښ-بل کړم پما اُور

هر يوگل زما د پاره د شبنم په اوبښکه ژاړي
يو لا تېر نه وي چې راشي ستا د لوري ستم نور

ستا غم مِی دے اُو تِلے نِن بادشاہ یمہ دَعشق
تا تہ پاتی پو رقیب دے فِکر اوکِرہ لِر پہ غور

تنہائی دہ سا دُبُونکی لاس نیولے مِی پہ زِرۂ دے
اے عالمہ ہنگامہ شی خوا تہ ساز کِری لِرِخۂ شور

نن محسرت نه حسرتونه هم بېزاره غونډې ښکاري
دا راغله يې اجل دے که دا چل دے بيا څه نور

نېټه: ۱۶ دسمبر ۲۰۰۷

منزل مي ستا د عشق د جنون دحد د اُرتہ
خو زما انا ته گورہ چي دې ور نہ پېژنم

حسرتونه

قلاره قلاره

دَ اسوېلو هغه طوفان چې په قلاره شولو
داسې ښکاري چې بېوخته زړه مُرداره شولو

اوس مې دا ذهن د ښکلا آ تَخِيْل ته نه ځي
را ته ښکاري چې جوړ دُنیا نه اوېزاره شولو

کومه وه لار، کومه کوڅه او کوم وو د اشنا
نه را ياديري وخت گردونو کښې لټاره شولو

کله نه حُسن په پسرلي چې خزان بریددے کړے
رقيب ښکاره کړله ياري په سَمه لاره شولو

مابه چې وے دامې رېباردے زما سترگو ټکور
هغه بد بخته مُناقو کښې ور شماره شولو

حسرت به بس کړه اوس خو هېره کړه هغه بې وفا
د زړگي داغ دې د ناسور غونډې پر هاره شولو

نېټه: ۲۳ می ۲۰۰۸

حسرتونه

رنگونه

خلق کړي وفا خو د وفا رنگونه پرېوتل
څنگه زمانه شوه د دُنیا رنگونه پرېوتل

گرم کاروبار د حُسن هېرې یارانې شولې
سترگې شوې کاسیرې د حیا رنگونه پرېوتل

ماچې ورته مخ کړو دې دَمخي راته شا کړله
هېر یې کړل لوظونه د جفا رنگونه پرېوتل

راکړه راته نن ساقي سبامې ترې قسم دے بس
شپه په اِنْتِهاده د صبا رنگونه پرېوتل

سترگې چې رقیب کړي ستا د سترگو هم لوبدلے یم
خاورې مې خواني شوه د مُسکار رنگونه پرېوتل

مړې شولې ډیوې د سترگو، نه مړې اِنْتظار ډیوې
پاتې ده دُنیا چې د عُقبا رنگونه پرېوتل

حسر تو نه

زە حەسرت شومە ارمان اوامیدونو نه
ستاهم انگو نه د بئکلا رنگونه پرپوتل

نېټه: ۳ دسمبر ۲۰۰۷

****

غم دوران
لاړمه اُسووم د جهان غمونو
د دې بې وسه مُسلمان غمونو
د غې پښتون هغې افغان غمونو
د حاکمانو د ایمان غمونو
د بشکلي وطن د هر بحران غمونو
د پښتون ملت د سود وزيان غمونو
د کنډر کلي خانه دان غمونو
د ستمگر هغې جانان غمونو

حسرتونه

آهنگ

چي دا ڪله نه دَ عشق په رنگ ڪښي رنگ شوم
زۀ ورتېره د پښتو هم نام و ننگ شوم

ښکته سترگو د هرچايمه پريوتے
چي دا ڪله نه زۀ ستا په تُعمت رنگ شوم

ما خو تل انا پښتو ته وو ڪتلي
دا خو ستا د مخ خاطر دے چي مانگ شوم

دا مي عشق دے که جنون دے خدائے خبر دے
تا د پاره چي تقدير سره په جنگ شوم

رنگ مي تور وجود مي ويلې په هجران ڪښي
نه پوهېږم چي زۀ شمع كۀ پتنگ شوم

اوس مي خلق د دُنيا ديوانه بولي
ښكاري دا چي د مجنون سره په سنگ شوم

حسر تو نه

کانڊي لاس کنبې ماشومان را پسي زغلي
حال مي گوره نن په وينو کنبې گلرنگ شوم

ایری خاوری به می هم چرتہ نہ مومی
زہ ماضی د صداکانو نہ آہنگی شوم

نېټه: ۳۰ می ۲۰۰۸

****

تَا كَهْ چَا پِرِه كِرِل چَا پِلُوسَه دُ حَانَ
زَه هُمْ غَلْبِل زِرَه نَه وَفَا چِنُوم

****

تیر وخت

کله سترگی کړي شېبې کله رودونه

چې را یاد شي هغه تېر زړه وختونه

چارچاپره مو د مینې سمندر وو

عداوت مونه لیدونه نفرتونه

حسرتونه

سپک درانه

د زړگي حال به چاته نه وایمه
شمه ستومانه چي هرڅه وایمه

تا چي شروع کړل بنو لاندې کتل
دغه کتوته دي ډېر بڼه وایمه

خومره نادان غوندي عاشق یمه زه
د غماز وړاندې حال د زړه وایمه

تا چي حیا نه سترگي ټیټې کړلې
دغي ادا ته پښتانه وایمه

نن مې د عشق ته انتها اوگوره
هرې ترخي ته دي خواره وایمه

يوي خبرې ته مې پرېږده اشنا
ستا ديارانو لږ تراخه وایمه

حسر تو نه

ماشوم اشنا ته خله مې نكړي وېنا
ورته په سترگو كېنې رانه وايمه

کولے نہ شوو ما اظہار د مینې
خَوانی شوہ تېره اوس به خه وایمه

دا مي پښتو دا مي ايمان دے
زه به حسرت همپش درانه وايمه
نېټه: ۱۴ اپرېل ۲۰۰۸

نتیجہ: ۱۴ اپریل ۲۰۰۸

مجاز

اے مجازہ ستا احسان بہ تل منمہ
ستا پہ سر دپر مزلونہ می تر سر کرل
دفطرت غیری ته هله زه ورکوزشوم
چی خنڊونه تا دلاری می بهر کرل
هر قدم می اوس په عشق د قلندر دے
مزلونہ می د ستورو په سفر کرل

حسرتونه

ماشومه زړه

چې زړگې مې مطمئن کړلو په صبر
نوبیا ولې دي؟ ورتېر کړو پرې نظر

سپور زخمونه یې دسېرمې وازه خلۀ شوو
وايه څنگه کړم ټکور سوي پرهر

د نیازبین ماشوم په څېر را ته ژړیږي
په هېڅ شان نه کلاریږي مرور

که هزار خلۀ منت کړم که زاري کړم
وار خطا دے بی اختیاره دے او تر

راشه ته یې اوس پوهې کړه ستمگره
چې تومبل دي پکښې سترگو نه نشتر

یا خو راشه ته یې واخله دخپل ځان کړه
یا مُردار یې په خپل لاس کړه په خنجر

نېټه : ۳۰ نومبر ۲۰۰۸

حسرتونه

مَرَض

که څوک وائي څرنگ غم وي د جانان
په درياب د عشق لاهودي کړي خپل ځان

دا مرض د عشق چي چاهم غاړه کړه
څو به گرځي روغ صورت په دا جهان

چي ياران د چارنځوره افسرده وي
څوک به څه کړي دا حبيب که شي لقمان

حبيب هغه دے چي تالره طبيب شي
ما موندلے خود مرض دے له دُرمان

ورځ تر ورځه هر اندام کښي مي ناسور شوو
بېرته تلو په ژوندون نشته دے امکان

کلي مالره دُعاه ته کړل لاسونه
عاملان په دم درود شولو ستومان

بېالې يې دُنيا، آخرت نه خُداي خبر
خلقه كړي دُعا دې محسرت له د ايمان
نېټه: ۸ جنوري ۲۰۰۸

نېټه: ۸ جنوري ۲۰۰۸

****

عشق درنخہ برے کله چا موندلے
کہہ خوک وائی ما موندلے دروغژن دے

چي اوبه شولو زرگي ، ڊکي شوي سترگي
حڪم اوس مي دل ٻموتلي په لپو

* * * * *

پپرونه لال، سحر خیز دے سترگی چوپی شولی
مردارہ زړه می لا اوسه دے چروپه تمہ

حسرتونه

بنه ده

پاره د عشق سرته ختلي بنه ده
د تصور په لار راغلي بنه ده

اوښکو مې مات کړو د پښتو هر قسم
د اسوېلو په لاره تللي بنه ده

چې يې ثاني کړم د رخساره سره
سپينه سپورمې نن خلېدلي بنه ده

کوډې د عشق چې په بل چا اونشي
جاوگري نه راوتلي بنه ده

چې سر وېلي زيارتونو ته ځي
دومره خو دا هم سوزېدلي بنه ده

نن چې د غمه دا زرگې مې اوچوي
تیاره په ده باندې راغلي بنه ده

حسر تو نه

نن په ارمان کښې د جانان هسته !
اوښکه د سترگو نه لوېدلې ښه ده

نېټه: ۲۴ اپریل ۲۰۰۸

عشقه !

ماوے نن به هم مزي وي د پروں
 خبر نه ووم د هجرانه د بيلتون
 ماخو وے مسته خوانی کښې به مستي وي
 را بدل دي محبت کړو په جنون
 زړه ځيگر نه دي تر سر پوري لمبه کړم
 عشقه تاته ښکارېدمه جوړ مجنون
 هرگمان دي کړو بدل راته باور کښې
 تر هغې چې سر مي لاړو تر زنگون

حسرتونه

ياري

مکړه اې جانانه د اغيار غونډې ياري
زړه ته مې راگډ شه کړه ديار غونډې ياري

راشه د زړه سره همنوا شه هم دلبر
پرېږده بهانې دې کړه دلدار غونډې ياري

ننگ يې زما، عشق زما، پښتو زما، انا يې
ته هم پښتنه شه کړه خوددار غونډې ياري

سل دې دې رنگونه کله لعل بياکوتي لعل
پرېږده اې جانانه د بازار غونډې ياري

بنه خو چرې نکړې تل په بدودې نظر وي
مکړه اې جانانه تهانېدار غونډې ياري

سپک مې دېنې کړې رقيبانو په ټولي کښې
مکړه د پيالې سره مېخوار غونډې ياري

الله ، د رسول ميني خان خبر كړه چې ته
 اختبر كړه د مومنين، د تقوي دار غوندي ياري
 نېټه: ۲ جنوري ۲۰۰۸

****

مقتل

خوږ راته شرنگ د زوڼو اولگېد
په تصور مې د بنگړو اولگېد
سرمې ورجوخت کړوچې ځنگل ده ديار
کم بخته دا په تبرگو اولگېد

حسرتونه

دوه مخي

طبیعت دي د ماشوم غوندي لیده کا
په مثال د پشکال د بارانه کا

کله سپکه کړې دا خله، پکه د زهرو
کله لپي شیريني ترېنه خواره کا

کله مومونه پسته راته لیدي شي
کله تیگي نه ورته پرې دغه زړه کا

کله تندر د اسمان شي ما د پاره
کله پشم د شبنم ته ورېده کا

کله مخ نه کړې لمبي پورته د قهر
کله نور پرې ته د خورو راخواره کا

کله زلف ابرکرم راته په تن کړي
کله ساز ترېنه بېرې د زندانه کا

نېټه: ۲۹ اکتوبر ۲۰۰۸

لمبی

پورته شوې هغه گلستان لمبې

حسرتونه

تصوّر

اشنا! دخیال پُلاؤ څو دعوتونه راته راځي
دے سوي سپورنظرته شنه باغونه راته راځي

تمام عمر په سُراؤ په سُروړ مي وي جانانه
د سترگو پيمانو نه ډک جامونه راته راځي

په ځائے مي د جونگرې کره محل راته ښکاره
د ميني ليوني رنگين خيالونه راته راځي

کوه قاف د ښاپېرو پکښې رقصونه چي ليدے شي
د هغه آئينو ښکلي عکسونه راته راځي

چي دواړه لاس نيولي پکښې سېل په مازيگر کړو
شاهانو باغيچي نه څو وختونه راته راځي

سمندرچي په گوزه شي د لوي علم په کمال
د داسي رنگ کماله څو لفظونه راته راځي

حسرتونه

چې دا وخت مې شي غلام او پهلواندي تکل پر پردي
د دغه وخت خوانی نه خو خوندونه راته راکړه

چې دواړه سره یووي نه رقیب نه څوک غمازوي
حسرت د پاره داسې څو خوبونه راته راکړه
نېټه: ۲۵ اپرېل ۲۰۰۸

درې شعرونه

***** *****

تر خوبه کړې قائله ځان د ذهن، زړه ترمېنځه
د دؤ بېرو سوار کله رسېدې تر ساحله

منتشر دې ذهن، خیال فکر ته لارو
چې د زړه په آئینه مجاز نه وینم

کور مې د زړگي چې چا را لوتې کړو
تل راته په در کبني د لېمؤ دې پروت

حسرتونه

ستړې ژوند

ستړې ستړې ژوند د حوصلې دې ستړې ستړې
ورځ مې سرگردانه واړه شپې دې ستړې ستړې

په جام کښې نه ځمار، نه د ساقې په سترگو شونډو
سارۍ دې محفلونه، مېکدې دې ستړې ستړې

منزل که مخامخ وو، د وخت گرد رانه پناه کړو
گرداب کښې د رېگونو قافلې دې ستړې ستړې

ا شنا زما په حال د رقيب سره خند ږي
په غورکله لگيري چې گيلې دې ستړې ستړې

گرم به محفل وو د رباب به پکښې ټنگ وو
سپي پکښې پراته دي دا حجرې دې ستړې ستړې

په دار د زمانې شوم د ظالم جابر د لاسه
خلكښې مې سلگۍ دې او جزیې دې ستړې ستړې

نېټه: ۱۵ اپرېل ۲۰۰۸

حسرتونه

ستا دلاسه

ستا دَ لاسه په دُنیا کښې تما شه شوم
 بیا هُم وائي چې داخه دي، څرنگه شوم

سَوَزو ې به مې اے ياره نور ترکومه
 ستا د لاسه په لمبو سوي ايره شوم

مستقيم مې نېغه لار، عمل صالح وو
 ستا د لاسه هرې نېغې په کږه شوم

ملائمه سلائي وومه په سترگو
 ستا د لاسه اُور لرون په تناره

لعل وگوهر وُومه، زينت وومه د تاج
 ستا د لاسه په ډېران پرته بنينه شوم

ټول وختونه مېکده کښې مې تېريږي
 د ساقي د لاس پرېوتې پېمانه

حسر تو نه

ستاد لاسه می مدام ستوري شمارلي
اوس بېشماره پر هرونه په سينه شوم

هر قدم به زما، لوري د منزل وو
ستاد لاسه لاري وړکه قافله شوم

ما نیولے دَ و فارنگ په نظر و
ستا دلاسه و ریت جلیا زه پروانه شوم
نیټه: ۲۳ اپریل ۲۰۰۸

نہایتہ: ۲۳ اپریل ۲۰۰۸

دوه شعرونه

****

لوہی زمان دی دے جو رکھے زما ربہ
زہ خو دلتہ یو لحظہ یہ وہ سلگی شوم

دغه ډهر درغېدو نه دے حسرتہ
ناترسه وخت چي پټا کړي غزارونه

حسرتونہ

مایوسی

چی خانہ مرور وی خۂ بہ چالره خندیری
دَ روغویہ دُنیا کبئی لبونی کلہ خئیری

وُرکھ دی دُنیا شی ددُنیا چاری غمونه تُول
سراب دے دَ رِیگونو دا دَ چا کلہ خپلیری

دیدن کۂ تَل وِپرِبا شی نو خۂ کار پری لبونو
منزل لری پہ زِره کبئی هرمنزلہ راستئیری

بُو می حۂ عالمہ! د جانان هغه کوخی له
زِیگے زۂ ورته بنائم نورستم پری نه خئیری

تۂ مانہ بی پروا وی زۂ دنیا نه بی پرواشوم
اوس هلته می قدم دے تَل غمونه چي ورکیری

اے حسرتہ دژوندونه دی دا دُومره مایوسی
انسانیت دغه سبق دے انسان بل پکاریری
نبتہ: ۳ جنوری ۲۰۰۸

حسرتونه

مېخانه

دَ حېرت په لاره نن حېرت زده شوم
لا مې خُلي ته نه نيولي چې نشه شوم

دَ ساقې خُمارو سترگو نن کاني کړي
دَ پيالي په خُاي ساقې په ننداره شوم

د ژوند، کاره يم ساقې سترگو وېستلې
کټ پُوزي سره ډېره په مېخانه شوم

شوڅ چې واړه وو ډک جام زما دَ مخي
ټول رندانو ته بس هسې تماشه شوم

دَ ماښام نه تر سحره چې بس نه کړي
د حجران غمونو اوسومه لمبه شوم

دَ جادو اثر يې لا په خُان کښې وينم
په مانځه کښې دَ ساقې په ترانه شوم

حسرتونه

نن لوي کفر سر زد شوے مانه ربه
ببخودی کبني مېکدي په لور سجده شوم

ماحسرت ته د ساقی سترگي بلا شوي
په خوانی کبني لارم خاوري شوم ايره شوم

نېټه: ۲۴ اپرېل ۲۰۰۸

****

راکړه ساقی چې چرته پرېوزمه مدهوشه په گټ
د زړه لمبو نه مي بڅرکي بیا ترخلي راغلي

****

جوارگر

حسرته تا ديو حسرت په خاطر

د ژوندانه هر يو ارمان دي بېلو

دالبونتوب وو، که جنون حسرته

چې دي ځان بېلو هم جهان دي بېلو

ضمير دي وينس کړه داحساس په چغه

په بت خانه کبني لار ايمان دي بېلو

حسرتونه

تیاره

عشق مي ژپله دے جنون په تياره
همپشه شوى دے شبخون په تياره

ستاد نظر د يو خيرات په تمه
درکښي دي ناست يم سرنگون په تياره

خپله پښتو را ته انا شوه خلقه
هغې کوڅې نه شوم را ستون په تياره

دغې ستم يي زه لمبه لمبه کړم
غمازچې غورکښي کړو لمسون په تياره

خونه زما وړانه ويژاره شوله
چې راخور شوى دے بېلتون په تياره

د زړه په سيمه مي تل ياد کرلي
مُسکي گلونه شي زرغون په تياره

يوه خبره جس ته وايڻ
مونڊلے ما همپش سڪون په تياره
نېټه: ۲۳ اپريل ۲۰۰۸

نتیجہ: ۲۳ اپریل ۲۰۰۸

****

خَوَانِي زَمَا
خَهُ وَي خَوَانِي خَهُ يِي خوندونه خلقه
خَهُ يِي مستي خَهُ يِي رنگونه خلقه
نه مې ليدلي خو بس تېره شوله
ډېر زړه چوډون نه مې بس هېره شوله

حسرتونه

مَعصُومَه

هغه ماشوم غوندي اشنا بس په هيڅ نه پوهېدلو
نه وو په مينه، نه وفا بس په هيڅ نه پوهېدلو

نه په گلشن نه په صحرا، نه په جورو نه په جفا
وو يوگُل دا د بُکلا بس په هيڅ نه پوهېدلو

نه په ژړا نه په خندا، نه دے په اُښکو وو د چا
وو يو غزل دا د حمزا بس په هيڅ نه پوهېدلو

نه اِشارې نه يې مُسکا نه په داسترگوکښې يې غلا
دا يو تصوير وو د حيا بس په هيڅ نه پوهېدلو

نه دے حبيب وو د هيچا نه په غرورکښې مُبتلا
تورو تيروکښې وو رڼا بس په هيڅ نه پوهېدلو

نه په نازونو نه ادا نه په ثواب نه په گناه
دا وو حسرت لره سزا بس په هيڅ نه پوهېدلو

نېټه: ۴ دسمبر ۲۰۰۷

حسرتونه

هغه لمحي

اشنا چي کړلې هېرې آ و عدې راته ياديږي
چي وړانې ياراني شوي آ کوڅي راته ياديږي

وخت که د خزان دے تصور مي د پسرلي دے
مجلس کښي د اشنا پکي پيالي راته ياديږي

دنمر دلمبولاندي آ سُنسان غوندي کوڅه کښي
د ميني پت پتونے آ غرمي راته ياديږي

چي دواړه سره ناست وُو اورمو ځانته ووبل کړے
د ژمي بگنبدلي سړي شپي راته ياديږي

ديدن به مي کوو چي د گودر به ستنبدله
منگي سره لمبدي هغه جامي راته ياديږي

برېښنا چي تندري وه هم باران سره ژلۍ وه
چاپېر چي شوو لاسونه آ لمحي راته ياديږي

حسر تو نه

کنڊول د اوبو پک چي اړو دې پما باندې
د جونو مسخري او مور غصې راته ياديري

حسرتہ پہ زیگی مے ننِ آشنا دے ورنِ دلے د تیر وختونو ھیری سلسلی راتہ یادیری

نتیجہ: ۱۴ اپریل ۲۰۰۸

تقدير

ورځ چې بده شي په عقل نه بدلېږي
چې قضا شي په دارو کله رغېږي
بدل شوي قسمتونه په دُعا تل
په تدبیر د چا تقدیر کله بدلېږي

حسرتونه

د زړه دُنیا

آنرۍ شونډې، سترگې غټې زړه دُنیا نړوي
 شينکې خالونه زڼې لاندې زړه دُنیا نړوي

دې حادثو دزمانې کړمه په څېر د فولاد
 خو يوسلگۍ دچا بې بسې زړه دُنیا نړوي

دا سمندرکه په چپوشي خو ساحل يې زغمي
 خو يوه اوبنکه د گل رځې زړه دُنیا نړوي

که تمامي عمرورېږي ځان ته لارجوړوي
 يوه برېښنا په مخ د مرکې زړه دُنیا نړوي

دزړه مثال هغه غرگي دے چې دننه سوزي
 چې ورسره شي ترمې اوبنکې زړه دُنیا نړوي

دالباسين که دے روان خوځي په خپله مخه
 چې غرخنگي يې شي چې دزړه دُنیا نړوي

يوشعر

د چا ديو نظر کتو سره اوبه شوو
ماخو به وے يمہ پښتون زړه مي سندان دے

****

وخت

وخت کله دے د چا، بې وفادے دا
نن دے ماسره سبا بل چا سره
پاتې به هرڅه شي د بل چا به شي
زه به يم تنها هري سزا سره
بنه عمل بدل کبني بنه موندلې شي
بد عمل دے مل هري بلا سره

حسرتونه

غم

چې دا زړه دې وي خفا بياپه هېڅ نه خوشحاليږي
محفل د خوږو يانو کښې هم ځان سره ژريري

هرڅوکه مې پوښتي ګله يوچپ مې په داخله کښې
که غږ کړمه د ځلې، نن مې دا مينه رسوا کيږي

پرېبرده مې يوازي چې بس ځان سره ګڼېرمه
اشنا په تصور يم، وخت خيالونو کښې تېريږي

بنکاري ديوانه شوم په هيچامي څه غرض نشي
اوس څښل مې تشې اوښکې کومې غم باندې ډکيږي

چرته چې نظرکړم يو همراز د زرګي نه وينم
دې ډکه دنياکي کښې تنها ځان را ته ښکاريږي

بس کړه اوس ته سړکې پورته د زرګي شولي
دا زړه چې پاتې نشي غم به چرته کښې اوسيږي

نېټه: ۲۹ دسمبر ۲۰۰۸

حسرتونه

نادان فکرونه

نادانه خو فکرونه زما لور ته دي راغلي
مُسکي مُسکي خيالونه زړه ټکورت ته دي راغلي

ډېر رنگين غونډی سوچونه، خور دَوَصَل تصور
خاموشه ژوندانه ته نن څه شور ته دي راغلي

اشنا چې د غماز په لمسونه ماسره کړه بده
خو ډلې رقيبانه راته پيغور ته دي راغلي

چې بله دا ډيوه شوه په زرگي مي ستا د مينې
يادونه پتنگان د عشق دي اورت ته دي راغلي

نيولې ما کچکول کله هم حُسن ته د عشق
جولۍ جولۍ غمونه زما کور ته دي راغلي

قدمونه يې کړه بڼکل لوگه لوگه ترې سپينلي شه
حسرت ته پښتانه نن تنگ ټکور ته دي راغلي

نېټه: ۱۵ اپريل ۲۰۰۸

حسرتونه

سياه بخت

بد خوئي راته نن جوړه شوه بد خواه
د خپل خوئي د لاسه خود شومه تباہ

دا مي جرم نه ، زما کم بختی دے
چي په مينه کښي ورتېر شوم تر گناه

زه که خومره کړم وفا يار ستم کاندې
زما خپر د چا قسمت مه شه سياه

چي ظالمه شي حاکم ، خلق خوار شي
خدائے دي نه کاندې ظالم د چا بادشاه

چي کړم در بّ نه وي برے نشته
که مخلوق د جهان ټول يې شي سپاه

ما خو تش د يار مخ ته وو کتلي
بيا هم ياد په زمانه شومه گمراه

اچھ سرتہ عشق یی دُوب پہ سمندر کِری
اشنا ناست دے پہ ساحل یخوی خواہ

A decorative border at the bottom of the page. It consists of a row of blue stars on a black background. In the center, there is a white icon of a house with a chimney, flanked by two smaller white house icons.

عشق

کټه هزار ځله ناصح کړي وضاحت
کله کړي مي دا غور په نصيحت
ما د زړه په وینو عشق همېش پالې
قبول کړې مې په دې کښې هر تهمت
وفاده کټه جفا کټه عداوت دې
دا نازونه دي د عشق و محبت

حسرتونه

شبنم

لېلى د مخ جلؤو كړمه بېخوده پروانه
كتل د خمریانو هر انداز قاتلانه

لار د مېكدي داشنا سترگو را خودلي ده
زړگه په تسلي كړم تل ساقی په پېمانه

تېرې يم ديدن ته دجانان د خوږ نظرگله
اشنا مې وې ساقی زه تنهارند په مېخانه

سوزم په لمبود عشق، اور راته ژوندون شولو
تل پروت په كنډرونو، كله سر په ويرانه

گل غوندي مېسكه كله شبنم په اوښكه ژاړمه
څوك وائي ديوانه شوو څه مې بولي مستانه

راشه ياره خدائې د پاره حال مې څه اوپوښته
دوه سترگې مې پرته په لارې ستا په بهانه

حسر تو نه

خاخکے دَ شبِ نمِ پسِ لہِ نمرِ چا لیدلے دے
دا ہسے رنگِ فانی شومِ نن دَ یارِ پہِ استانہ

نا خبراشنا ته **محنت**ه ژوند دې خاورې کړو
منزل ته نه رسیري چې په لار وي بېګانه

نېټه: ۱۵ فروري ۲۰۰۸

****

اشنا د لارې خنډ
ماوے دا لاس به د گلاب گل ته کړم
ازغو د ورايه مي لمن اونيوه
په رڼا ورځ غماز، رقيب مي ساري
لاره د شپي راته راهزن اونيوه
ماوے سحر دے خاموشي کښي ورځم
د آذان کړيکه مؤذن اونيوه

حسرتونہ

دیدن

دا سترگی راخوڑی کرہ اے جانانہ پہ دیدن
بانرۂ غشی لیندی کرہ اے جانانہ پہ دیدن

سترگی کرہ راہنخی دُنیا نہ بی پروا شہ
د زُلفو دی تیری کرہ اے جانانہ پہ دیدن

خبری کرہ پہ سترگو ہم سترگو کبھی ستونہ
راپورتہ می جزی کرہ اے جانانہ پہ دیدن

تندہ می کرہ ماتہ د گودر پہ لویہ لارہ
سری شونڈی رانزدی کرہ اے جانانہ پہ دیدن

سبا سباتۂ مکرہ د سبا باور می نشی
رہبتونی نن وعدی کرہ اے جانانہ پہ دیدن

ارمان راتہ دَ عمر کرہ پورہ راتہ لحظہ کبھی
نن ماتی می تُو بی کرہ اے جانانہ پہ دیدن

حسرتونه

جستہ نورہ پرپردہ دمطلب خبرہ وایہ
برسپرہ دی گیلی کرہ اے جانانہ پہ دیدن
نہتہ: ۲۱ می ۲۰۰۸

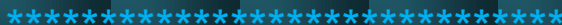
يوخو شعرونه

په تړش تندي دغه دنیا هم چانه نه قبلوم
 به روڼ تندي که راته تبغ کړي په سینه یم خوشحال

دېو شوخ جانان دلاسه تل غرخنگ وو په زړگي
چي مستي دياره لاره سمندر دلته ژور شوو

که توله شپه درته په زړه کښې کړي رڼا راخوره
په سحرخېز کښې دارمان ډیوه انجام ته رسي

حسرتونه

يار

نن دې سترگې څه بل شان کوي وېشتل
توري شوې چې بيا بيا دي په کجل

دا ليندې چې زما لوري دې رابښکلي
واره غشي پيوسته لگي گوگل

ستا دمخ دغې جلو ته نه ټپنگېرم
که بېرې مې په ساحل کړې په مثل

کوم کوم ټک لره پارو ته به ورز غلم
هر يو تارچې د يار زلفوکري چيچل

ستا سنگار زما د قتل بهانه کړي
ماليدلې بي اجله خپل اجل

ملنګي به بادشاهۍ باندې ورنه کړم
خوچې وي د يار کوڅه د يار دُرشل

حسرتو نه

کہ دیدن دیار دسر پہ بدلہ شی
قبول کرے می پہ عشق کبھی دا بدل

نن دي سترگي دهرچا په حسرت بنځي
چي بي تېغه د يار سترگو کړو قتل
نېټه: ۷ جنوري ۲۰۰۸

بدنام

چي قدم مي ڪرو په عشق ڪنبي دا ورنه
بل مقام ته نظر ڪله ڇي زما

نپک نامی خودہ عزیزہ ہر بشر تہ
زہ بدنایمہ خوشحالہ عشق کبنی ستا

ستاہ عشق کنبی یارہ سر پہ تلی گر خم
وایہ! چادے سر بپلے پہ رضا

مال و جان مې ياره تانه دي زار کړي
زړه ځيگر مې قربان کړې له پخوا

حسرتونه

صنم

ستا غم ڪرمه بي غمه دُنيا دهر ستم
دا ستر دهره غمه اے دلبره اي صنم

نه سوچ ، نه فڪرونه ، نه خيالونه بي له تا
ستا سا ڪٽني زما سا ده ستاپه دم ڪٽني زما دم

قدم چي اُچتيري ستا په لور ياره ورز غلي
خُور زِرهُ ورته لار بنائي اُچتيري چي قدم

دُعا ته ڪرم لاسونه ڪهُ تندي ڪرم په سجده
بس تا د ربه غوارم په اُمد یم د ڪرم

تَهُ ڪهُ تل جفا ڪري يونسبت سره د ما ڪري
زِرهُ سترله سمندر مي رالبره ڪهُ خهُ وي غم

بس پر پرده لپون توب دي، بهاني او چل ولي
نن اُور په رقيب بل ڪره خواته راشه په يودم

حسرتو نه

تہ کہ چہری درومی یار ما درتہ نیولی لار
داجہان لا پرپردہ پہ را تلونکی بل جنم ہم

زړه سرخوډپخوا یی زړه بادشاه به دی بولم
 بنه خوبه وي دایاره چې مل شي په رضایاره

لاس به کړويه لاس کښې دا غباروبه پناه شو
خپل کور کله به پرېږدوهم يادونه دخپل چم

چرته چي نصیب موي مونږ هلته به اوسپرو
بس هېره به دُنیا کړو د دُنیا سوز و الم

ستاپه تماشه به زه زما په ننداره به ته
بيا څه چي راته وائي لاس ترله به منم

حسرتہ لبونے شومے چي دُخان سره گنڊ پري بنڪار پري تصور ڪبني دي راغله دے صنم

نېټه: ۱ جنوري ۲۰۰۸

پما خاوري امبارپري آخري ديدن مې
اوکړه

ای حسرتہ تاتہ چا وئیل چي دَ عشق پہ اور
سوزِ پرہ

چې انجام دي وو ليدلې دپټنگ په سرو لمبو
کښي

دا هغه نيمگري غزل دے چې کوم ما په خوانۍ کيښي ليکله وو او
د خه نه چې ما د شاعري ابتدا کړي وه نور رانه د وخت چيو پورل
او صرف دا دري شعرونه د يادونو سره خلمي پاتي شول او کوشش
مي دade چې دا اشعار په دي مجموعه ديداکيرني په طور شامل کړم

حسرتونه

جانان

بيا ازغي راته ښکاريږي ټول جهان
نه ښکاريږي چې دوه سترگي دجانان

آسترگي مي د ژوند لاري رڼاوه
بي رڼايم لکه ژوند په بيابان

بي جانانه هر منزل مي بي مقصوده
د هر لوري نه خطا شومه روان

ازمېښتونه په هر گام زما په سرشوو
واړه ژوند راته ښکاريږي امتحان

هر يو څيز د بامه تل مرکي ته لولي
ماته پورته ځان ښکاريږي د جهان

د حسرت منزل دگور توري تيري شوي
انسان تل د جهان تلي په ارمان

نېټه: ۱۴ اپرېل ۲۰۰۸

حسرتونه

تنده غرے

کله به رايي ياره خندا او خوشحالو سره
 دېرشوم ارماني دي خوشي لاري ته کتو سره

تېرشو مازيگرهم دا گودر په تشېدو شولو
 ياره ته را نغلي د همزولو چينکو سره

پروت يمه په ور د مېخاني او جل وهله يم
 ماته مي نن تنده کړه ساقي ډکي کوزو سره

هوش که مدهوشي ده ناداني ده ياجنون دے نن
 سرکي مي دزړه شولي ماضي ته گزېدوسره

تېري قافلي شوې هم گردونه يي فنا شولو
 سترگوته سراب شو د منزل نه ورکېدوسره

زخ سر شاعر نه يم بس حال دزړگي ځلي ته شو
 کله کله کيږي داسي مونږه لېونو سره

نېټه: نومبر ۱۹۹۹

حسرتونه

خُيگر خون

خُيگر خون ورپسې سترگو مې بهيري
بياهم په حال مې نه پوهيري

دې ډېره شوخه ستمگر د لاسه
سړې گرېوان مې نه اوجيري

چا هم خوړلې ستاد سترگو غزار
په طبيبانو نه رغيږي

څوك چې گډ شوي دي گرداب ته د عشق
تش په ژراترې نه خلاصيري

ارمان ارمان دے بس دے اوس خو راشه
روح مې دتنه روانيږي

خبر! كه يو واري پس له مرگه راشي
اوه حسرت زما ياديږي

نېټه: ۲۷ نومبر ۲۰۰۷

حسرتونہ

زیرے

زیرۂ می دَ غمہ لا چوڊلے نہ دے
پہ خبرسکارۂ لا سوزبدلے نہ دے

ماتہ پہ ویرہ ویرہ گوری ولی
زیرۂ می دُنیا تہ لا خودلے نہ دے

ستا دَ وصال دَ تصور پہ خانگو
خیال می د تالہ پرپوتلے نہ دے

تا چي بي وارہ غشي نخبي تہ کرل
پہ گوگل بیا می زیرۂ موندلے نہ دے

هغه چي وُرے پہ چل ول وو لما
زخمی زیرے بپرتہ راغلے نہ دے

حسرت مدام ژړا د سوز کړي ده
د ماشوم والي خوئی يې تلے نہ دے

نېټه: ۲۴ اپریل ۲۰۰۸

حسرتونه

تنده

عاشقی راته د گور لاره کړه لنډه
زغلوې مې وار خطا ورله په منډه

ما که ډېرې هلې ځلې د وفا کړې
نصیب مات راته کچکول کړلو په تنډه

وائم بوټې د مېوې خو تل خورېږي
ماته ونه باري داره شوله شنډه

رقيبېان او غمازيان په مصلحت شوو
ماته نوم د رقيب را کړو دوی په غنډه

وايه څنگه به لمبو کښې نه وړيتېږم
په وتو مې يار ليدلې چې گاونډه

بس يو چپ مې دے راغله په دا شونډو
گفت د ځلې که کړم ښکاريږمه بربنډه

حسر تو نه

نه پُستو خپله پرېښوۍ شم نه دې مينه
ښايه ته خپله رضا چي کړمه ځنډه

صدا فسوس دي په نصيب کړم اړخ سر ته
جل وهله رخصتي يې د لوي ډنډه
نېټه: ۱۶ مې ۲۰۰۸

نېټه: ۱۶ مې ۲۰۰۸

****

يار

که چاته مخ دیار گوگل کبني بنکاري
ماته خو دا دزیرگی تل کبني بنکاري

تل ٻي ٻي ٻي خيال ۾ تصويره ڪنبي وينم
لڪه بابل را ته هر گل ڪنبي بنڪاري

حسرتونہ

زیرہ او سترگی

سترگی چي ڪٽل ڪري دغه نه دے د هغو قصور
گل ته چي نظر ڪري دغه دے دڏور. زیرگو قصور

سترگی خولیدہ کا چي دا خہ ورته بنڪاريري بس
زیرونه ملامت دي تل کوي د جوارو قصور

سترگی خو خاندا ڪره يا د ناز ڪره اداگاني سل
زیرونه چي ڙا ڪره دغه دے ديارانو قصور

سترگی خودے حُسن په دامخ کبني دجمال نخبنه
توري چي رارنہ شي دغه دے د ڙرېدو قصور

زیرہ هُم آخر زیرہ دے، چرته تيگه کانے نه دغر
دا چي تل زهير دے دغه دے د پېغلکو قصور

احسرتہ وايه په سينه کبني دي زیرہ شته ڪہ نه
دا هم هوائي دے ڪري گوگل نه د وٽو قصور

نېٽه: ۱۸ دسمبر ۲۰۰۸

حسرتونه

لُوبه

ستا لوظونه بي لوظي زما آه و زاري
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا اننگي گلالې دوه گلونه د پسرلي
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا سترگي خُماري دوه جامونه د ساقي
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا نازونه دي شاهي زما عمل فقيري
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا حُسن بازاري سر تر پينو مې کړي لوگي
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

ستا رنگونه پېښوري زما کلي کلولي
پر پرده پر پرده اشنا په ما اُور دا بطوي

حسرتو نه

ستا دا چل چلوي کړي زخمو نه پر هري پر پرده پر پرده اشنا په ما اور دا بطوي

ستا مستي و رنگيني زما مينه ارمانی بربرده پربرده اشنا په ما اور دا بطوي

ستا خپل او پردي د وطنه ماشري
پربرده پربرده اشناپه ما اور دا بلوی

ستا کوڊ جاڏوگري په ح سرت خاڪ اړوي پربړده پربړده اشنا په ما اور دا بلوی

ژوند مې څه دے پک د زهرو کنډولے دے
را خوړیږي د امید نوي سحر ته

دا داغونه په زرگي به مې شمار نکړې
واړه ستوري د اسمان چا دی شمارلی

حسرتونه

خاطر

داچې وينمه رقيب خله كښې مې غاښ نه كلاريږي
ستا د مخ ددې خاطره په خاطر كښې مې اوسېږي

يار كه څومره ستمونه په ما اوكړي هومره كم دي
زړه مې غټ له سمندر ه سپلابونه پرې ځليږي

دا غماز راته په سترگو تل ازغي غوندي ښځيږي
خوچې گل ته مې نظر شي د از غومځ كښې خنديږي

دا ديدن خو د يار پر پرده سحر باد د هغه لوري
په وجودچې راته لگي زړه كښې ويني مې ټوكيږي

د جانان د در خولي، خاوري پورته په لمن كرم
يار پرې اخي قدمونه، زما روح پرې كلاريږي

زه محرت په سل رنگه زړه د ياره صبرومه
ولي شپه چې په نيمه شي دماشوم غوندي ژريږي

نېټه: ۲۹ دسمبر ۲۰۰۷

حسرتونه

خبر

لمبي د انتظار دي يخ سورنن مازيگر دے
دحلق کله تېريږي چې هرگوت يې د زهر دے

واړه ژوند د عاشقانو د غم شپه ده په ماتم
خو د وصل هرگهړۍ په عاشق نور سحر دے

کمه نه ده عاشقي پرک د رعد په سما
يا تل په لمبو سوے د غرمو دغه نمر دے

د يار سترگو د بڼو د تېرو څوکو په نېزو
ما پېرلے خپل زرگے خلقه خود په دا نشتر دے

تا رقيب سره خاڼدا چې کره زما د قصده جانه
ارتولے دې پمأ هغه ورځ نه بېسئ غر دے

د يار سترگې دې قاتلې زه بسمل غوندي مقتوله
زړه ځيگره مې پوروتے د مړو سترگو هر نظر دے

حسر تو نه

راته بنڪاري پڙڪ رڻا دھرت ڇڻي پھ سترگو
گماني یم چي راڻري نن ربار ديار خبر دے

نپٽه: ۴ دسمبر ۲۰۰۷

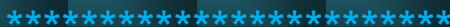

ستا دُسن دپسرلي نه، زما زارشه د ژوند دشته
که مسکي هلته کلی ده سپینلي دلته زرغون دي

قسمت

چې په گل ددې موري کړمه نظر
د نصیب نه یې زه څنگه شم خبر
دا زینت دے که نوید د مسرت دے
یا سهره کښې به لیدے شي په قبر
چې زیر مخ ته یې نظر کړم زړه مې خوږي
شین گوشتین مې رنگ بدل شی له کونتر

حسرتونه

اشنا

کرم دې یادونو لېونې سپلنې
 ماته د شونډونو تکور را کړه
 وفا جفا به ژاړو دواړه سره
 ماته د سترگو نه څه نور را کړه
 چې لېونتوب مې د جُنُونه تېر شي
 د لېوني په نوم پېغور را کړه
 چې تل یې اوبنکو سېلاب نه سړوي
 درياب د عشقه راته اُور را کړه
 درب شوو زرغون د معشوقو په احساس
 ماله اوس لاره نور د گور را کړه
 ډوب په دلدل د تنهائی کښې دے پروت
 د حسرت ژوند له راته شور را کړه

حسرتونه

چيلي

ياره سوزم دې په مينه بې انگاره ويلې کيږمه
پتنګ يم که زه شمع په دا ځان کله پوهيږمه

بس خاندم خوشحالېږم زما غم کله ليدې شي څوک
په تل کښې د زړگي غلې اشنا پسې ژرېږمه

دنيا سوزو غمونه وار بېوار راته په غاړه شول
رنگينه تصور دې چې ازغو کښې هم مسکېږمه

اوبه شوو تور د سترگو، انتظار نه تماميږي بس
د خويه اباسين يم، د چپو کله صبرېږمه

کاروان د لوي ستم دې د خيبر په لوري سيخ کړه نن
زلمې يم د شاپو سنگدلي کله ويرېږمه

دا نوم مې حسرت د يار د نومه رانيولې دې
سرخط د پښتونخوا يم په اغيار کله ورکېږمه

حسرتونه

گمان

نظر چې په دُنیا کړم، په دُنیا کښې راته نه ښکاري
بيا چې يونظر کړم په هر خوا کښې راته ته ښکاري

ته مې شه لېمه زه به بانه درته دربان کړمه
مزکه خولا پرېږده په فضا به راته ته ښکاري

گل شي زما ياره چې نغو کښې دې تل ستايمه
خپر د بلبلانو هر صبا به راته راته ته ښکاري

روح مې د وجود شه زما خان زما خيگر شه نور
پټې که شوې سترگې بيا په شابه راته نه ښکاري

ته مې شه لېلې زه به مجنون د خانه جوړ کړمه
لارې کوڅې څه چې صحرا به راته ته ښکاري

تېر شولوحسرت له سره تا پسې فنا شولو
ياره ته سنگينه په وفا کښې راته نه ښکاري

نېټه: ۲۳ اپرېل ۲۰۰۸

حسرتونه

کله کله

کله کله تصور دي زړگي نه شي اوجت
شي تصوير د سترگو وړاندې بياپه اوبښکو کښي ورتت

خو لحظي کړمه ديدار څه زړې خورې خبرې
يو لږزان شي بيا طاري زړه سپرله حقيقت

د پسرلي نه ده حسينه د ديدار هره لمحہ
لکه سترې مسافر ته په منزل چي شي راحت

د وصل دا ساعت وي د اختر د سپوږمۍ پرک
دوباره تيرې خورې شي ټول وختونه شي زحمت

خلق واړه ستا د کلي دي غمگين زما په غم
صرف ته يې اے دلبره چي خوشحال يې په فرقت

د ناصحو نصيحت په عاشق کله اثر کا
که هزار ځله ور بښايي لنډه لار د حقيقت

حسرت ه خوشنصيب يي چي د عشق په دولت رنگ يي
باقي پاتي دا دُنيا ده ، دا متاع دے كه شُهرت
نېټه: ۲۰ دسمبر ۲۰۰۷

جانانہ

ستا په څېرمې بل جانان نه دے ليدلے
نه زړگي ته مې ارمان د بل راغله
په جلوو چي مې يې کله نه ليدلے
اے جانانه ځان جهان مي درېدلے

حسرتونه

باد

لُونډچي مي ڳرېوان دے جوړ زړگي ته مي راغله يي
ويښ دي ځړه زخمو نه لېوني ته چي راغله يي

تېر شوو ډېر وختونه موسمون نه بدلېدل هسي
ډېر وختونو پسته زړه خوري ته چي راغله يي

مل چي راسره شوي نور غرض مي په بلچا نشي
تا ته هر ځله دے گوځلي ته چي راغله يي

تېر شولو نظر مي په وړو وړو گيلو باندې
هېره جُدائي شوه وفائي ته چي راغله يي

اے خوږه مېلمه زه خوهمېش درته په تمه ووم
نن به درلوگه شم سپلني ته چي راغله يي

مل راسره تل اوسه د بېا نه مي رسوا نه کړي
حجر توره شپه کښي تنهائي ته چي راغله يي

حسرتونہ

اوسه دا دي کور دے چي گوگلہ بيا بهرنشي
خوانه د آشنا مي تلوسي کني چي راغله يي

ممنونه دي جس رت دے چي دا غم يي تامشغل کرلو
بنه تہ د آشنا يي غم خادي ته چي راغله يي
نپٽه: ۴ دسمبر ۲۰۰۷

****

گفت

د خُلي گفت چي کري تله يي په تول باندي
هسي نه چي شي ستومانه بيا پري وړاندي
کاري زخم خوبه روع د تپره تبغ شي
نه رغبري چي زخمي وي ژبه باندي
خوف خطر کني لاري حلقه نه تيريري
زوري گوره چي په بل کله ته کاندي
ته چي بل پوري تکالي په محفل کري
خله دي ماته شه هم دغه چي پري خاندي

حسرتونہ

زري سترگي

يو واري خوكاڻه ڪا اشنا په زرو سترگو
بيا خبر دے ڪه ته نه ڪا اشنا په زرو سترگو

راشه درقيب په سنگ ڪښي وړاندې راته ڪښه
لمبي بلي په ده ڪا اشنا په زرو سترگو

قبول مي ستا رتل دي اے ياره په پرده ڪښي
محفل ڪښي داته څه ڪا اشنا په زرو سترگو

ستا ڪه څه نفرت زما له تن، وجود له مخه شي
خاطر زما د زړه ڪا اشنا په زرو سترگو

زخمي، چاق ځيگر ۽ دي مينه ڪښي گرځيږم
چاپېر را نه لاسه ڪا اشنا په زرو سترگو

د ميني انتها گوره سرخم درته بسمل يم
لاسونه دي نن سره ڪا اشنا په زرو سترگو

****

عشق اؤ حسن
تہ غرور کہ پہ خیل حُسن کِری سل خُله
زہ غاورہ پہ دا عشق یم ہزار بارہ
ستا د حسن دا پسرلے پہ شمار د ورخو
زما عشق لہ سمندر دے در کنارہ
نہ معلومہ چي ترخو بہ وي ستا مينہ
زما عشق پہ دا جنون نہ دے ايسارہ

ماٿہ دا خپل نصیب معلوم دے پالی تہ مطلبی یی خپل غرضہ پوری

حسرتونه

خبري

ستا خبري نوري او زما خبري نوري دي
پام كوه اشنا چي د دُنيا خبري نوري دي

ستا هره وېنا مي په سرسترگو ده قُبُوله جان
قهرمي په دادم چي دخوا خبري نوري دي

بس كره اے ناصحه په داغور كله لگيري مي
زار د نصيحت! خو د بڼكلا خبري نوري دي

مينه محبت په جبر نه دے لاندې كړے چا
حُسن ته د زور او د رضا خبري نوري دي

عشق خوسمندردے بس انجام ته يي عاقل كسي
دلته ډو بېدل دي د لامبا خبري نوري دي

دا دشته دجنون ده هر نظر كړي د سرا به پك
رنگين يي ابتداء ، د انتها خبري نوري دي

حسرتونه

ته نازک غټی یې د قاتل د نیته څه خبر
گڼل ته د بلبل او د بورا خبرې نورې دي

مینه ابتداء ده عشق مزل دے د جنون په لور
بنه به وي وفا خو د جفا خبرې نورې دي

نن خوفيصله شه چې دې داخوبنه که آحسرت
بنکلي به دُنیا وي خو دعقا خبرې نورې دي
نېټه: ۷ می ۲۰۰۸

يو شعر

ژوند هره یو گهری می ده چپه د سمندر
شاتگ یې ځي ماضي ته، داغر ځنگ یې دے سبا

حسرتونہ

چاری

هر عاشق په اسیری کښې وپر غوغا دے
یو شاعر دے چې په چپه خله گویا دے

عاشقی مې په روح داسې چارې کړې
په خوانی کښې نن په ضُعف مبتلا دے

یوزرگے دے چې ستا یاد یې دے نیولے
دا خلانده ستا د مخ په دې رڼا دے

عاشقی خوبس د صبر پیمانہ ده
چاموندلې په فراق هغه بادشاه دے

بنکله مخ چې په تیاره کښې راجلوه شوو
ما ابدلے توره شپه نمر ضیا دے

ستا په در کښې لاس په زړه سر په زنگون یم
اور بدلې مې بېگا دیدن وپریا دے

نېټه: ۲۷ دسمبر ۲۰۰۷

****

هوا

ترڅو پورې مظلوم به ته مغلوب کړي
نورڅو پورې به خوارخولوکښي يوب کړي
ترڅو به د کردار پناه پوشي کړي
ترڅو به ځان گټلې بې عيوب کړي
ترڅو به د اغيار نظر کرم يي
ترڅو به استعمار ته ځان محبوب کړي
ترڅو به په هوا يي مگېر
ډېر زر به خس و څاڅ سره منسوب شي

حسرتونه

وسوسي

رنگرنگ وسوسي دي وسوسوسره ورمل شومه
سترگوکښي صباشي شوگيروسره ورمل شومه

وهم بيماري ده که جنون سرته ختله مي
تپر وختونوهپرو اشنايو سره ورمل شومه

خان سره گنرېرم واپي خلق دېوانه شولو
بنکاري لپونتوب د لېونو سره ورمل شومه

غم مي تل خوراک دے څښلوپاره تشي اوبنکي مي
شوم لوگے لوگے د سپېنلو سره ورمل شومه

نه مي اوس خندا، نه رنگيني، نه دژوندون سرور
ژاړمه په دے خاوري اړو سره ورمل شومه

چرته چي نظرکرم دجانان په شکل وينم ټول
لگي پوخل بيا د آئينو سره ورمل شومه

حسر تو نه

باد وُم دپسرلي، سپرْمُخزان نه پرې ورتېر شومه
سريه گرنگونو غُل غُلو سره ورمِل شومه

تېره تماشه شوله بس پاتې خو دا هڅ نه شوو
ختمه تماشه شوه د تېرو سره وړمل شومه

اے حسرتہ چرتہ یی دُنیا دِیِ قدر دانه شوه
ستاپه دِیِ لَتون کُنبی ستا قيصوسره ورمل شومه
نیتہ: ۱۰ دسمبر ۲۰۰۷

يو شعر

اے حسرتہ بس کِرہ شاعری نورہ کِری خُہ لہ
روانہ تہ پہ یو یی فکر تانہ حُی پہ بلہ

حسرتونہ

مخ

ڇرنڱي به مُسڪي شَم پي بي ننگه دي دنيا
چي يو دے زما مخ او سل سپيري دهرچا

هبر به د دُنيا مي ٽول واڙه ستمونه وے
ڪٽه يو واري خواڙه ڪاٽه ڪٽلے وے اشنا

فرياد ته ده خله گونگ ، د اسوبلو نه دے خبر
تل ناست پي اوچت بام د محلونو دے اشنا

پي غنو د گلشن مي ستر لمن شوه تار پي تار
د گل پي ڇائے ليدے مي شي زخمونه پي مُسڪا

پيڻي لاس مي دي ترلي د رواج پي زولنو
گريوان نه ده برسپره د اشنا جور و جفا

ڇنگ به مي اُميد شي ژوند دے ڊوب پي حسرتونو
اے خدايه نڪري ڇوڪ هم وير غمونو ته تنها

نپٽه: ۱۵ فروري ۲۰۰۸

حسرتونه

مجروح

چې آزاره د دلبر وي څه به خوب کا
 چې حبران په لمبو سر وي څه به خوب کا
 چې تبغ بنځ يې په ځېگر وي څه به خوب کا
 چې ژوندون يې در په در وي څه به خوب کا
 چې بسري يې په کمر وي څه به خوب کا
 چې چاپېره ترې لښکر وي څه به خوب کا
 چې زندان کښي يې دا سر وي څه به خوب کا
 چې په نخښه د نشتر وي څه به خوب کا
 چې مجنون غوندي بشر وي څه به خوب کا
 چې ديدن پرې لوي اختر وي څه به خوب کا
 چې ناسوره يې پرهر وي څه به خوب کا
 چې خور يار ترې مرور وي څه به خوب کا

حسرتونه

چي نا اهلہ يي پسر وي څه به خوب کا
 چي باغبان د پوخ ثمر وي څه به خوب کا
 چي سفر ته منتظر وي څه به خوب کا
 چي عقبا کښي يي نظر وي څه به خوب کا
 چي هر گام يي په خطر وي څه به خوب کا
 چي شهيد يي ټول تبر وي څه به خوب کا
 چي ماتم کښي يي سحر وي څه به خوب کا
 چي غم پروت ورته په ور وي څه به خوب کا
 چي حسرت غوندي اوتر وي څه به خوب کا

نېټه: ۰۸۱۰ اکتوبر ۲۰۰۸

 ****

جام د زهر و راکوه که مي ظرف گوري
 قبول نه مي څه مشروب چي په مات زړه وي

حسرتونه

ارمان

هر يو ارمان را ته سلگو کښې ژړل
ماستا ارمان ته په لېمو کښې ژړل

پس له موندو چې مې په زړه شوې ياره
نادانه زړه په اسوېلو کښې ژړل

خود مې بېخوده شوو او عشق مې جنون
نن مې بې اختياره لېونو کښې ژړل

د زړه د حاله مې هر څوک شوو خبر
چې مې په وريار ته شېبو کښې ژړل

د کلي واړه خلق خاندي په ما
ځکه مې نن ياره پردو کښې ژړل

يو غم نه دے چې بانه يې اونيښي
وارخطا او ښکو په جرگو کښې ژړل

حسرتونہ

لمبی د ہجر وی او شپی د ژمی
نادان حسرت لارو کوخو کبني ژړل

نېټه: ۴ دسمبر ۲۰۰۸

****

پروا

اشنانه مرور يمه کاش مي که پخلا کا
عشق هميش تابع د حُسن حسن خه پروا کا

خوک که شي خفه د ياره خان له دې سوزېږي
بلبل پروا د گل کا گل نه دده پروا کا

عشقه دا دې حال دے چې هميش دې سرخوړلے
تل حُسن مست بنکلا کبني داخه دزړه پروا کا

حسرتونه

غزل

ياره در شړلے چې دې سپے کړمه
دغې بې رُخې دې نن سرے کړمه

خلق يې پتنګ غوندې ستي کړه ټول
زه دې شاعري بيا نه زلمے کړمه

هر يو پُښتو وائي پُښتو کله کړي
زه د پُښتو پت ننکياله کړمه

وائي ارمانونه زړه کښې کور نسي
زه خو يو ارمان خان ته لوگے کړمه

هرچا دي دا سترګې د سبا په لور
زه خو تېر وختونو لېونے کړمه

نن راته زړګي زار و قطار ژړل
ولې دې په ښکايو زه سُورے کړمه

****

غني!

غني! مکره سپيني سپيني
دازرگے مي بيا خوريږي
د اُمېد سحر وړکيږي
تیاره نوره هم خوريږي

حسرتونه

****

جفا

گل کښې که سُرخي ده بنکلا گاني دي
 ټول عمر يې وينې زما څښلي دي
 چاته به پسرلي وي ولولې د ژوند
 ماته يې په زړه ازغي کرلي دي
 تل مې د يو څاڅکي د وفا پسې
 زړونه د جهان مې لټولي دي
 نشته دے خلوص په زمانه کښې بس
 هرچا راهنما په دار ترلي دي
 بيا هم د منزل په لور گامزن يم
 هر خوا که پراته د ارمان ځلي دي

نېټه: ۱۶ دسمبر ۲۰۰۸

حسرتونه

شاعري

لپونے خو بنڪار پدمه د احوال
شاعري راته حالت ڪرو نور بدحال

ببر سر، ڪرپوان سيري مي نيولے
په سبب دشاعري یمه پامال

وخت بي وخته لپوني غوندي گنڀرم
ديوانه ومجنون بنڪارم په اشڪال

مجلس ڪڀي د يارانو هم تنها یم
لکه نوي ڏوک ژوندون باندې خوشحال

دا زه ڇي پري اخته یم بل ڏوک مه شه
چري گد دشاعري په دي جنجال

دا خبر با تحقيق مي اور پدلے
پڇ ڪلامه شاعر سپي دے د پاتال

حسرتونہ

کہ ڏوڪ وائي شعرگوئي لوي ڪمال دے
وايم رنج دے مانہ ورڪ شہ ڊاڪمال

بل شاعريي پھ ھر شعر باندې تنقيد ڪا
پھ زر رنگہ گرڇوي پري دے ملال

اے نادانہ داڏہ وائي ڇہ لڳيا يي
ڊا احساس دے ڇي درڪرے ذوالجلال

ڊ شاعر مقام خو پور تہ قلندر دے
ڪہ بادشاہ وي ھڀروي جاہ وجلال

فڪر سوچ يي شي وسيع تر ڪائينات
شاعري ڇي حقيقي ڪري نہ دخيال

ھر شاعر د معاشرے خيل عڪاسي ڪا
بنہ تہ بنہ اؤبد تہ بد وائي اعمال

اول ڄان تہ بيا بل تہ گريوان بنائي
پھ سل رنگ د معاشري ڪري احتصال

نپٽہ: ۲۹ مئي ۲۰۰۸